

דף ט.

עין משפט א

הרמב"ם הל' איסורי ביאה פי"ג ה"א

בְּשֵׁלֶשָׁה דְּבָרִים נִכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לְבְרִית. בְּמִלָּה וּטְבִילָה
וְקָרְבָן:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ד ה"ב

שְׁנַיִם מִתְנַדְּבִין * אוּ נוֹדְרִין קָרְבָן אֶחָד עוֹלָה אוּ שְׁלָמִים
אֶפְלוּ פְרִדָּה אַחַת שֶׁל תּוֹרִים אוּ בְנֵי יוֹנָה מְבִיאִין אוֹתָהּ
בְּשִׁתְּפוּת. אֲבָל הַמְנַחָה אֵינָה בָּאָה בְּשִׁתְּפוּת. וּדְבָרִים אֵלוּ
הֵן דְּבָרֵי קִבְלָה:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ז ה"ג

הַנוֹדֵר סֵתָם מְבִיא מִן הַגְּדוֹלִים שְׁבַמִּין שְׁנֹדֵר * . וְאִם אוֹתוֹ
הַמָּקוֹם רְגִילִין לְקָרוֹת בְּסֵתָם לְאֶחָד מִן הַמֵּינִין מְבִיא
כְּאֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם. כִּי צַד. נֹדֵר עוֹלָה מִן הַבָּקָר יָבִיא שׁוֹר.
אָמַר הָרִי עָלַי עוֹלָה אִם דֶּרֶךְ אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם לְקָרוֹת עוֹלָה
סֵתָם אֶפְלוּ לְעוֹלֹת הָעוֹף מְבִיא פְרִדָּה אַחַת תּוֹר אוּ בֶן
יוֹנָה. וְאִם דֶּרֶךְ שְׂאִין קוֹרִין עוֹלָה סֵתָם אֶלָּא לְעוֹלֹת בָּקָר
יָבִיא שׁוֹר. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בְּזָה:

א. כסף משנה שנים מתנדבים או נודרים וכו' אפילו פרידה אחת אבל המנחה אינה באה בשותפות. משנה וגמרא בס"פ המנחות (דף ק"ד):

ב. כסף משנה הנודר סתם מביא מן הגדולים שבמין שנדר. הכי משמע במשנה בסוף מנחות וכן מפורש בתוספתא פרק י"ג. ומה שכתב ואם אותו מקום רגילים לקרות בסתם וכו'. שם במשנה הרי עלי עולה יביא כבש ראב"ע אומר תור או בן יונה ובגמרא ולא פליגי מר כי אתריה ומר כי אתריה, ודברי רבינו בפירושה מבוארים ורש"י פירש בע"א:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' עבודה זרה פ"י ה"ו

אין כל הדברים האלו אמורים * אלא בזמן שגלו ישראל לבין העובדי כוכבים או שיד עכו"ם תקיפה על ישראל אבל בזמן שיד ישראל תקיפה עליהם אסור לנו להניח עובדי כוכבים בינינו. ואפלו יושב ישיבת עראי או עובר ממקום למקום בסחורה לא יעבר בארצנו אלא עד שיקבל עליו שבע מצות שנצטוו בני נח שנאמר (שמות כג-לג) 'לא ישובו בארצך' אפלו לפי שעה. ואם קבל עליו שבע מצות הרי זה גר תושב. ואין מקבלין גר תושב אלא בזמן שהיובל נוהג אבל שלא בזמן היובל אין מקבלין אלא גר צדק בלבד:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' שגגות פ"ט ה"א

על חמש עברות מביא קרבן אשם ד והוא הנקרא אשם ודאי שהרי אינו בא משום ספק. ואלו הן. על שפחה

ג. כסף משנה אין כל הדברים האלו אמורים וכו'. כתב הראב"ד ואפילו יושב ישיבת עראי וכו'. א"א זאת לא מצאנו וכו' ולא העברה עכ"ל. ורבינו משמע ליה דכיון דטעמא משום פן יחטיאו אותך לי אפילו בישיבת עראי או בעובר ממקום למקום איכא למיחש להכי הילכך על כרחך לומר דישיבה דכתיבא בהו אפילו כל דהו קאסר ומשבע אומות ילפינן לשאר עובדי כוכבים דהא בהו נמי שייך פן יחטיאו: ואין מקבלין גר תושב וכו'. בערכין פרק המקדיש (דף כ"ט): כתב הראב"ד אבל שלא בזמן היובל וכו'. א"א איני משוה לו בישיבת הארץ עכ"ל. טעמו לומר שאע"פ שאין מקבלין גר תושב בזמן שאין היובל נוהג אם קבל שבע מצות למה ימנעו אותו מישיבת הארץ הא ליכא למיחש ביה פן יחטיאו. ולדעת רבינו נראה לומר דאין ה"נ שאם מעצמו קיבל עליו שבע מצות שאין מונעין אותו מישיבת הארץ ולא בא לומר אלא שאין בית דין מקבלין אותו: ודין גר תושב נתבאר בפרק י"ד מהלכות איסורי ביאה ופרק שביעי מהלכות בית הבחירה:

ד. כסף משנה על חמש עבירות מביאין קרבן אשם וכו'. מפורש בתורה ואיתיה במשנה פרק איזהו מקומן (דף נ"ד): על שפחה חרופה כיצד וכו'. משנה וגמ' בפ"ב דכריתות (דף ט). ומ"ש והוא שתהיה גדולה ומזידה. פשוט הוא דאל"כ לא תתחייב מלקות. ומ"ש ותהיה בעולה. מימרא שם (דף י"א):

חַרוּפָּה וְעַל הַגָּזֵל וְעַל הַמְעִילָה וְעַל טְמֵאת נְזִיר וְעַל
הַצָּרַעַת כְּשִׁטְהַר מִמֶּנָּה. עַל שְׂפַחַת חַרוּפָּה כִּיצַד. הַבָּא
עַל שְׂפַחַת חַרוּפָּה בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה מֵבִיא אֶשֶׁם.
וְהוּא שְׂתֵהִיָּה גְדוּלָּה וּמְזִידָה וּבְרִצוֹנָה וְתֵהִיָּה בְּעוֹלָה
כְּדַרְכָּהּ וּבְגִמְרָה בִּיאָה כְּדִי שְׂתִלְקַח שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא יֵט-כ)
'בְּקֶרֶת תֵּהִיָּה' (וַיִּקְרָא יֵט-כא) 'וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ' הִיא
לוֹקָה וְהוּא מֵבִיא קָרְבָּן:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' שגגות פ"י ה"א

שְׁשֵׁה מִצּוֹתַי שִׁיקְרִיבוּ קָרְבָּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד ה' וְאֵלוֹ הֵן.
הַמְצַרֵּעַ. וְהַיּוֹלֵדֵת. וְהַנִּשְׁבָּע שְׁבוּעַת הָעֵדוּת בֵּין בְּזִדּוֹן בֵּין
בְּשִׁגְגָה. וְהַנִּשְׁבָּע שְׁבוּעַת בְּטוּי לְשִׁקֵּר בְּשִׁגְגָה. וְהַטָּמֵא
שְׂאֵכֵל קֹדֶשׁ בְּשִׁגְגָה. וְהַטָּמֵא שֶׁנִּכְנַס לְמִקְדָּשׁ בְּשִׁגְגָה:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' שגגות פ"ט ה"ה

הַבָּא עַל הַשְּׂפַחַת בִּיאוֹת הַרְבֵּה י אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אֶשֶׁם
אֶחָד. כִּיצַד. הַבָּא עַל הַשְּׂפַחַת בִּיאוֹת הַרְבֵּה בְּזִדּוֹן אוֹ
שָׁבָא עָלֶיהָ בְּשִׁגְגָה וְנוֹדַע לוֹ וְחָזַר וּבָא עָלֶיהָ בְּשִׁגְגָה
וְנוֹדַע לוֹ. אֶפְלוּ מֵאָה פְּעָמִים בְּמֵאָה הָעֲלָמוֹת. מִקְרִיב
אֶשֶׁם אֶחָד וּמִתְכַּפֵּר לוֹ עַל הַכֹּל עַל הַזְדוֹנוֹת שָׁבָה וְעַל
הַשְּׂגָגוֹת. בְּמָה דְבָרִים אָמוּרִים בְּשְׂפַחַת אַחַת. אֲבָל הַבָּא

ה. כסף משנה ששה מצותן שיקריבו קרבן עולה ויורד ואלו הן וכו'. משנה בפ"ב דכריתות (דף י'): ובמשנה תנן ה' משום דמני מקדש וקדשיו בחדא ורבינו מני להו בתרתי:

ו. כסף משנה הבא על השפחה ביאות הרבה וכו'. משנה וגמ' בפ"ב דכריתות (דף ט'). ומ"ש בד"א בשפחה אחת וכו'. שם בעיא דאיפשיטא:

עַל שְׁפָחוֹת הַרְבֵּה אָפְלוּ בְּהַעֲלִים אַחַת חַיֵּב אֶשֶׁם עַל כָּל שְׁפָחָה וְשְׁפָחָה:

הרמב"ם הל' נזירות פ"ו הט"ז

עין משפט ז

נְזִיר שֶׁנִּטְמָא טְמֵאוֹת הַרְבֵּה ז' בֵּין שְׁהִתְרוּ בוֹ עַל כָּל אַחַת
וְאַחַת וּבֵין שְׁלֹא הִתְרוּ בוֹ עַל כָּל אַחַת וְאַחַת אֵינוֹ מְבִיא

ז. כסף משנה נזיר שנטמא טומאות הרבה וכו'. משנה בפ"ב דכריתות (דף ט') חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה וחד מינייהו נזיר שנטמא טומאות הרבה. ומ"ש בד"א שנטמא פעם שניה קודם שיביא קרבנות טומאה הראשונה וכו'. בפרק ג' (דף י"ח:) נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי אינו מביא אלא קרבן אחד נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן על כל אחד ואחד מתחיל ומונה מיד דברי ר"א וכו"א קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו הביא חטאתו ונטמא (והביא חטאתו ונטמא) מביא קרבן על כל אחד ואחד הביא חטאתו ולא הביא אשמו מונה ר' ישמעאל בנו של ר"י בן ברוקא אומר כשם שחטאתו עיכבתו כן אשמו עיכבו בשלמא לר"א אמר קרא וקידש את ראשו ביום ההוא אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורבנן הוא אע"פ שלא הביא אשמו אלא ר' ישמעאל ההוא למה לי אמר לך ההוא אע"פ שלא הביא עולתו ורבנן עולה לא בעי מיעוטא דורון בעלמא הוא ופסק כחכמים: ודע דגרסינן בההוא פירקא (דף י"ח) מאן תנא הא דת"ר אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו מן המנין ונזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין אמר רב חסדא רבי היא דאמר רבי אין נזירות טהרה חלה אלא עד שמיני דאיתימא רבי יוסי ברבי יהודה היא האמר נזירות דטהרה משביעי הוא דחיילא מאי רבי ומאי רבי יוסי ברבי יהודה דתניא וקידש את ראשו ביום ההוא הבאת קרבנותיו דברי רבי רבי יוסי ברבי יהודה אומר ביום תגלחתו. והא דתנן נזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד מאן תנא (אמר רב חסדא) ר"י בר' יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי חיילא ומשכחת לה כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי ומני ר"י ברבי יהודה כיון דלא יצא בשעה הראויה להביא בה קרבן אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא וכו' הרי יצאתה שעה שראויה להביא (בה) קרבן. ופירש רש"י שטמא שנזר בשביעי שלו שטובל בו עולה לו מן המנין דהואיל ואינו בר קרבן מתחיל למנות מבו ביום. ונזיר טהור שנטמא אין ז' שלו עולה לו מן המנין דאין לו טהרה עד יום שמיני שמביא קרבנותיו דתניא וקדש את ראשו שיתחיל למנות לענין נזירות ביום הבאת קרבנותיו שהוא שמיני כדכתיב יביא שתי תורים. ביום תגלחתו שהוא שביעי כדכתיב וגלח את ראשו ביום השביעי יגלחנו. והא דתנן נזיר שנטמא וכו' מאן תנא חשיב להו טומאות הרבה ואפ"ה לא מייתי עלייהו אלא קרבן אחד. אמר רב חסדא ר"י ברבי יהודה היא דאמר נזירות טהרה משביעי שהוא יום תגלחתו חיילא עילויה ומשכחת לה דתהוי טומאות הרבה כגון שנטמא ומנה ששה כדי להזות עליו בשלישי ובשביעי וחזר ונטמא ביום שביעי דטומאה אחריתי איקרי הואיל וטבל בו ביום אבל בקרבן אינו חייב אלא אחד שכל זמן שלא יצתה שעה שראויה להביא קרבן שעדיין לא הגיע ליום שמיני אינו חייב אלא קרבן אחד אבל אם נטמא וחזר ונטמא בששי אינו קורא לו טומאות הרבה לפי שעדיין לא חל עליו טהרה כלל ודמי ליה טומאה אריכתא דאי אליבא דרבי לא משכחת לה דמיקרי טומאות הרבה ולא ליחייב אלא קרבן אחד דאי אמרת משכחת לה כגון שנטמא בשביעי

עַל טְמֵאוֹתָיו אֲלֵא קֶרְבֵּן אֶחָד. בַּמָּה דְבָרִים אֲמֹרִים
 שְׁנַטְמָא פַּעַם שְׁנִיָּה קֹדֶם שְׂיָבִיא קֶרְבָּנוֹת טְמָאָה
 הָרֵאשׁוֹנָה וְאַף עַל פִּי שְׁנַתְאַחַר כַּמָּה יָמִים אַחַר טְהַרְתּוֹ
 קֹדֶם הִבָּאת חֲטָאתוֹ וְנִטְמָא בְּאוֹתָן הַיָּמִים אֵינוֹ מְבִיא
 אֲלֵא קֶרְבֵּן אֶחָד. אֲבָל אִם נִטְמָא וְטָהַר וְהִבִּיא חֲטָאתוֹ
 וְנִטְמָא פַּעַם שְׁנִיָּה אַחַר שְׂהִבִּיא חֲטָאתוֹ אַף עַל פִּי שְׂעַדִּין
 לֹא הִבִּיא אֲשָׁמוֹ וְעוֹלָתוֹ חֵיב בְּקֶרְבָּנוֹת אַחֲרוֹת:

וחזר ונטמא בשביעי אינו חייב אלא קרבן אחד לסוף ימי טהרתו כיון דנזירות דטהרה לא חיילא עליה עד יום שמיני כולה חדא טומאה אריכתא היא וליכא בה טומאות הרבה ואי אמרת כגון דנטמא בשמיני והויין להו טומאות הרבה הא נמי לא מתרצתה דלא יביא אלא קרבן אחד דאי אליבא דרבי כיון דמיטמא יום ח' שיצתה שעה שראויה להביא בה קרבן נתחייב על כל אחד הילכך לא מיתוקמא כרבי אלא כר' יוסי בר' יהודה ש"מ עכ"ל. וה"נ אמרי בגמ' פ"ב דכריתות: והשתא חכמים דאמרי דאף בנטמא בח' וחזר ונטמא בשמיני מביא קרבן אחד על הכל עד שיביא חטאתו סברי דלא חיילא נזירות טהרה עליה עד שיביא חטאתו ורבי ור"י בר' יהודה סברי שאע"פ שלא הביא חטאתו חיילא עליה נזירות טהרה אלא דלרבי חיילא עליה מיום ח' ולר"י ברבי יהודה מיום שביעי וההיא דנזיר טהור שנטמא אין שביעי עולה לו מן המנין אתיא כרבי וההיא דנזיר שנטמא טומאות הרבה אתיא כר' יוסי בר' יהודה: ורבינו לעיל בפ"ז כתב אבל נזיר טהור שנטמא אינו מתחיל למנות אלא מיום ח' והלאה והיינו כרבי וכאן פסק דנזיר שנטמא טומאות הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד והיינו כר' יוסי בר' יהודה ואח"כ פסק שנתאחר כמה ימים אחר טהרתו קודם הבאת חטאתו ונטמא באותם הימים אינו מביא אלא קרבן אחד והיינו כחכמים וקשה שנמצא שהוא ז"ל כמזכי שטרא לבי תלתא. ולתרץ זה נאמר דאיכא למידק אמאי אוקי רב חסדא ההיא דנזיר שנטמא טומאות הרבה כר"י בר' יהודה דמשמע דלא אתיא אלא כוותיה הא כחכמים אתיא שפיר טפי וכן אמאי אוקי דנזיר טהור שנטמא אין שביעי שלו עולה לו מן המנין כרבי הא כחכמים אתיא שפיר טפי. וי"ל דאה"נ דהני תרתי מתנייתא מיתוקמי שפיר אליבא דחכמים ומאחר שרבינו פסק כחכמים שפיר פסק בהני תרתי מתנייתא ולא אתא רב חסדא למימר אלא דהני תרתי מתנייתא לא מצינו לאוקומינהו כרבי וכר"י בר' יהודה אלא חדא מצינו לאוקמה כרבי ולא כר' יוסי בר' יהודה וחדא מצינו לאוקומה כר"י בר' יהודה ולא כרבי ואע"ג דבפ"ב דכריתות (דף ט') אההיא דנזיר שנטמא טומאות הרבה אמר רב חסדא מאן תנא ר"י בר"י היא לאו למימרא דלא מצינו לאוקומה אלא כר' יוסי בר"י דהא ודאי כחכמים מיתוקמא שפיר טפי אלא לגבי רבי ור' יוסי בר' יהודה כמאן תנא מינייהו מצינו לאוקומה וקאמר דכר' יוסי בר"י מצי מיתוקמא ולא כרבי:

עין משפט זז

הרמב"ם הל' נזירות פ"ו ה"ג

נְזִיר שֶׁנִּטְמָא בֵּין בְּזֵדוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה ^ה וְאָפְלוּ טְמֵאוּהוּ עִבּוּיִם בְּאַנְס סֶתֶר הַכֹּל. וּמְגִלַּח תְּגַלַּחַת טְמֵאָה וּמְבִיא קֶרְבָּנוֹת טְמֵאָה וּמִתְחִיל לְמָנוֹת יְמֵי נְזִירוֹת שֶׁנֶּאֱמַר (במדבר ו-יב) 'וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְלוּ'. וְאָפְלוּ נִטְמָא בְּיוֹם מְלֵאת יְמֵי נְזִירוֹ בְּסוּף הַיּוֹם סֶתֶר הַכֹּל:

עין משפט ט

הרמב"ם הל' שבועות פ"א ה"ב

שְׁבוּעַת הָעֵדוּת כִּיצַד ^ט. הָעֵדִים שֶׁיִּדְעוּ עֵדוּת מָמוֹן וּתְבָעָם בְּעַל הָעֵדוּת לְהָעִיד לוֹ וְכִפְרוּ בְּעֵדוּתָן וְלֹא הָעִידוּ וְנִשְׁבְּעוּ שֶׁאֵינָן יוֹדְעִין לוֹ עֵדוּת זוֹ הִיא נִקְרֵאת שְׁבוּעַת הָעֵדוּת. וְחִיבִין עַל שְׁבוּעָה זוֹ קֶרְבֵּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד בֵּין שְׁהִיוּ מְזִידִין בֵּין שְׁהִיוּ שׁוֹגְגִים שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ה-א) 'נֶפֶשׁ כִּי תַחֲטָא וְשָׁמְעָה קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא עֵד' וְלֹא נֶאֱמַר בָּהּ וְנִעְלָם, לְחִיב עַל הַזֵּדוֹן כְּשִׁגְגָה:

ה. כסף משנה נזיר שנטמא בין בזדון וכו'. בפרק ב' דכריתות (דף ט') תנן דנזיר שנטמא מביא על הזדון כשגגה ובגמרא מייתי לה מדכתיב וכי ימות מת עליו בפתע פתאום פתע זה שוגג פתאום זה אונס ומשמע נמי מזיד. ובתוספתא דנזיר פ"ד בין שנטמא הוא בין שטמא אחרים בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון סותר את הכל וחייבין קרבן. ומ"ש סתר את הכל. משנה פ"ג (דף ט"ז) הריני נזיר נטמא יום ל' סותר את הכל וכו' הריני נזיר מאה יום נטמא יום מאה סותר את הכל ר"א אומר אינו סותר אלא שלשים וידוע דהלכה כת"ק. ומ"ש ומגלח תגלחת טומאה וכו', מפורש בתורה. ומ"ש ואפילו נטמא ביום מלאת נזרו בסוף היום:

ט. כסף משנה שבועת העדות כיצד וכו'. משנה בפרק שבועת העדות (דף ל"א:). ומ"ש וחייבים על שבועה זו קרבן עולה ויורד. בפרשת ויקרא. ומ"ש בין שהיו מזידין וכו' עד לחייב על הזדון כשגגה. משנה וגמרא בפרק ארבעה מחוסרי כפרה:

עין משפט י

הרמב"ם הל' שגגות פ"ט ה"ז

על הגזל כיצד י. כל מי שיש בידו משנה פרוטה ומעלה מממון ישראל. בין שגזלו בין שגנבו בין שהפקידו אצלו או הלנהו או משום שתפות או משאר דרכים. וכפר בו ונשבע לשקר בין בזדון בין בשגגה הרי זה מביא אשם על חטאו. וזהו הנקרא אשם גזלות. ומפרש בתורה שאין מתכפר לו באשם זה עד שישיב הממון שבידו לבעליו. אבל החמש אינו מעכב הכפרה. כבר ביארנו בהלכות שבועות אימתי יהיה חייב בשבועה זו שמקריב עליה אשם זה ואימתי יהיה פטור ממנה. ועל אי זו דרך יתחייב אשמות רבות כמנין חיוב השבועות. ועל אי זו דרך לא יהיה חייב אלא אשם אחד:

עין משפט כ

הרמב"ם הל' שגגות פ"ט ה"ח

עין לעיל עין משפט ו

עין משפט ל

הרמב"ם הל' שגגות פ"ה ה"ג

הבא על עריות הרבה בהעלם אחת. אף על פי שכלן משם אחד הואיל והן גופים מחלקים חייב על כל אחת ואחת. כיצד. הרי שבצעל חמש נשיו נדות. או שבא על חמש אחיותיו או על חמש בנותיו בהעלם אחת. חייב על כל גוף וגוף. מכאן אתה למד שזה שאמרו חכמים

י. כסף משנה על הגזל כיצד וכו'. בפרק הגזל עצים משנה (דף ק"ג:): כבר ביארנו בהלכות שבועות. בפ"ז ופ"ח:

כ. כסף משנה הבא על עריות הרבה בהעלם אחת וכו'. משנה שם:

הָבָא עַל הַזְכוּר וְהִבִּיא זְכוּר עָלָיו בְּהָעֵלִם אַחַת חֵיב
 חֲטָאת אַחַת. בְּמָה דְבָרִים אָמוּרִים כְּשֶׁהָיָה אוֹתוֹ הַזְכוּר
 עֲצָמוֹ. אֲבָל אִם הָיָה זְכוּר אַחֵר. בֵּין שָׁבָא עַל שְׁנַיִם בֵּין
 שָׁבָא עַל זֶה וְהִבִּיא זֶה עָלָיו חֵיב עַל כָּל גּוֹף וְגוֹף. וְהוּא
 הַדִּין בְּבָא עַל הַבְּהֵמָה וְהִבִּיא בְּהֵמָה עָלָיו:

דף ט:

עין משפט א

הרמב"ם הל' נזירות פ"ו ה"ז

נָדַר בְּנֶזֶר וְהוּא טָמֵא מֵת לַחֲלָה עָלָיו נְזִירוֹת. וְאִם נִטְמָא
 פְּעַם אַחֲרָת אוֹ שָׁתָה יַיִן אוֹ גִּלַּח לֹקָה. וְאִם שָׁתָה
 בְּטָמְאָתוֹ כַּמָּה יָמִים אֵין עוֹלִין לוֹ עַד שִׁיָּזָה שְׁלִישִׁי
 וְשָׁבִיעִי וְיִטְבַּל בְּשָׁבִיעִי וַיּוֹם שָׁבִיעִי שְׁלוֹ עוֹלָה לוֹ מִמְּנִין
 נְזִירוֹת לְזֶה שֶׁנֶּדַר וְהוּא טָמֵא. אֲבָל נֶזֶר טָהוֹר שֶׁנִּטְמָא
 אֵינוֹ מִתְחִיל לְמָנוֹת אֶלָּא מִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה:

ל. כסף משנה נדר בנזיר והוא טמא מת וכו'. ברפ"ג (דף ט"ז): מי שנזר והוא בבית הקברות
 ר"י אמר נזירות חלה עליו ור"ל אמר אין נזירות חלה עליו ואסיקנא (דף י"ז) מיחל
 כ"ע ל"פ דחיילא אלא כי פליגי למילקי ר"י סבר כיון דחיילא לקי ור"ל סבר לא לקי
 וחיילא ואיתותב ר"ל ובלאו הכי ידוע דהלכה כר"י: ומ"ש ואם שהה בטומאתו כמה ימים
 אין עולין לו. משנה שם מי שנזר והוא בבית הקברות אפילו שהה שם שלשים יום אין
 עולים מן המנין. ומ"ש ויום שביעי שלו עולה ממנין נזירות וכו'. בברייתא שם (דף י"ז) אין
 בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא אלא שטמא שנזר שביעי שלו עולה לו למנין ונזיר
 טהור שנטמא אין ז' עולה לו למנין ופירש המפרש שביעי עולה לו למנין דכיון דטבל והוי
 טהור מתחיל למנות מבו ביום לפי שאינו מביא קרבן ונזיר טהור שנטמא אין ז' שלו עולה
 מן המנין אע"פ שטבל והוא טהור עד יום ח' שמביא בו קרבנותיו:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' סוטה פ"ד הט"ז

הַמְקַנָּא לְאִשְׁתּוֹ מ' עַל יְדֵי אֲנָשִׁים הַרְבֵּה וְנִסְתָּרָה עִם כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מֵהֶם הָרִי זֶה מְבִיא מִנְחָה אַחַת עַל יְדֵי כָּל
כְּשֶׁמְשָׁקָה אוֹתָהּ שְׁנָאֲמַר (במדבר ה-טו) 'מִנְחַת קְנָאֵת
הִיא'. מִנְחָה אַחַת לְקַנּוּיִן הַרְבֵּה :

עין משפט ג.ד.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ח

מְצָרַע שְׁנִתְנַגַּע אַחַר שֶׁהֵבִיא אֶשְׁמוֹ י צָרִיךְ קָרְבֵּן אַחַר
לְצָרַעַת שְׁנִיָּה. וְכֵן אִם הֵבִיא אֶשְׁמוֹ וְנִתְנַגַּע צָרִיךְ קָרְבֵּן
עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. אָבֵל אִם נִתְנַגַּע וְנִרְפָּא וְהֵבִיא צִפְרִי
וְחָזַר וְנִתְנַגַּע וְנִתְרַפָּא וְהֵבִיא צִפְרִי קָרְבֵּן אֶחָד לְכָלִּין :

מ. כסף משנה המקנא לאשתו וכו'. משנה פ"ב דכריתות (דף ט')

ג. כסף משנה מצורע שנתנגע אחר שהביא אשמו וכו'. בפ"ב דכריתות (דף ט'): תנן דמצורע
שנתנגע נגעים הרבה אינו מביא אלא קרבן אחד והדר תני הביא צפריו ונתנגע לא עלה
לו עד שיביא חטאתו דברי ר"ש ר' יהודה אומר עד שיביא אשמו ובגמרא הביא צפריו
ונתנגע וכו' והא אמרת אינו מביא אלא קרבן אחד חסורי מחסרא והכי קתני הביא צפריו
ונתנגע אינו מביא אלא קרבן אחד ולאקבועי בעניות ועשירות לא מיקבע עד שיביא חטאתו
ר' יהודה אומר עד שיביא אשמו. ופירש"י אינו מביא אלא קרבן אחד על נגעים הרבה
אלמא חדא צרעת אריכתא היא ואמאי מחייבת ליה לאיתויי צפרים אכל נגע. ולאקבועי
בעניות וה"ק ולא עלו הצפרים ליקבע בעניות ובעשירות שאם היה עני בשעת הבאת צפרים
והעשיר צריך להביא קרבן עשיר ואם היה עשיר והעני מביא עני בדלות עד שיביא חטאתו
דבתר חטאת אזלינן בין בעניות בין בעשירות עכ"ל. ואיכא למידק [מנ"ל לרבינו הא] מאחר
דאוקימנא דמתני' לאו לענין מצורע שנתנגע איתניא אלא לענין לאיקבועי בעניות ועשירות.
וי"ל דמ"מ כיון דלמאי דמתרץ למתניתן אמר הביא צפריו ונתנגע אינו מביא אלא קרבן
אחד משמע דוקא כשנתנגע אחר הצפרים הוא דאינו מביא אלא קרבן אחד הא אם נתנגע
אחר הבאת האשם שהוא הקרבן הראשון צריך להביא קרבן על כל אחד ואחד :

עין משפט ה.ו.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"ה ה"ט

מְצָרַע שֶׁהֵבִיא קָרְבַּן עָנִי וְהֶעֱשִׂיר ׀ אוּ עֹשֶׂיר וְהֶעֱנִי קָדָם
שִׁיקָרִיב קָרְבָּנוֹתָיו הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר הָאֲשָׁם. אִם הָיָה
בְּשַׁעַת שְׁחִיטַת הָאֲשָׁם עֹשֶׂיר יִשְׁלַם קָרְבַּן עֹשֶׂיר וְאִם הָיָה
עָנִי יִשְׁלַם קָרְבַּן עָנִי:

עין משפט ז.ז.

הרמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה"ח

אֶחָת הַיּוֹלָדֶת וְאֶחָת הַמְּפֹלֶת וְלֹד אֶחָד אוּ וְלֹדוֹת הַרְבֵּה ׀
הָרִי זֶה מְבִיָּאָה קָרְבַּן אֶחָד לְכֹלָן וְהוּא שְׁתֵּלֵד כְּלָן בְּתוֹךְ
יָמֵי מְלֹאֵת. אָבָל אִם הִפִּילָה אַחַר יָמֵי מְלֹאֵת מְבִיָּאָה אֶף
עַל הַשָּׁנִי. כִּי־צַד. יְלֻדָה נִקְבָּה כָּל נִפְלִים שֶׁתִּפִּיל מִיּוֹם
הַלֵּידָה עַד סוֹף יוֹם שְׁמוֹנִים הָרִי הֵן נִחְשָׁבִין עִם הַיּוֹלָד
הָרֹאשׁוֹן וְכֹאֲלוּ יְלֻדָה תְּאוּמִים זֶה אַחַר זֶה וְאִינָה מְבִיָּאָה
אֶלָּא קָרְבַּן אֶחָד. הִפִּילָה נִפְל בְּיוֹם שְׁמוֹנִים וְאֶחָד וּמִיּוֹם
אֶחָד וּשְׁמוֹנִים וְהִלָּאָה אִם הִיא רְאוּיָה לְקָרְבַּן הָרִי זֶה
מְבִיָּאָה עָלָיו בְּפָנָי עֲצָמוֹ. יְלֻדָה נִקְבָּה וְלֹאֲחַר שְׁשִׁים אוּ
שְׁבַעִים יוֹם הִפִּילָה נִקְבָּה שְׁנֵיָה. כָּל נִפְל שֶׁתִּפִּיל בְּתוֹךְ
שְׁמוֹנִים שָׁל נִקְבָּה זֶה הַשְּׁנֵיָה פְּטוּרָה עָלָיו. וְכֵן אִם הִפִּילָה
נִקְבָּה שְׁלִישִׁית אַחַר שְׁשִׁים אוּ שְׁבַעִים יוֹם שָׁל נִקְבָּה
שְׁנֵיָה. הָרִי כָּל נִפְל שֶׁתִּפִּיל בְּתוֹךְ שְׁמוֹנִים שָׁל נִקְבָּה

ס. כסף משנה מצורע שהביא קרבן עני והעשיר וכו'. משנה וגמ' שכתבתי בסמוך ופסק
כר"י לגבי ר"ש ואע"ג דראב"י פליג עלייהו בברייתא ואמר הכל הולך אחר צפרים לא
חש ליה כיון שלא נשנה במשנה:

ע. כסף משנה אחת היולדת ואחת המפלת וכו' עד ואינה מביאה אלא קרבן אחד על הכל.
משנה בפ"ב דכריתות [ט':] וכת"ק ודלא כר' יהודה:

שְׁלִישִׁית פְּטוּרָה עָלָיו מִפְּנֵי שֶׁהוּא חָשׁוּב עִם הַנִּפְּלֵה
הַשְּׁלִישִׁי וְהַנִּפְּלֵה הַשְּׁלִישִׁי חָשׁוּב עִם הַשְּׁנַיִם מִפְּנֵי שֶׁהוּא
בְּתוֹךְ יָמֵי מְלֹאֵת שְׁלוֹ וְהַשְּׁנַיִם חָשׁוּב עִם הָרֵאשׁוֹנָה וְאֵינָהּ
מְבִיָּאָה אֶלָּא קֶרְבָּן אֶחָד עַל הַכֹּל: